

Jesper Steins usympatiske stjerneprofessor leder tankerne mod berømt brødrepar

Jesper Stein retter i 'Terræn' et satirisk blik mod den akademiske elite, hvor berømmelse, klimamoral og karisma er hård valuta. Foto: Ib Helles Olesen

LONE KÜHLMANN

10.07.2026

BØGER // ANMELDELSE – Jesper Steins *Terræn* kredser så tæt om en karismatisk stjerneprofessor, at tankerne uundgåeligt falder på brødrene Willerslev. Romanen er en bidsk satire over akademisk berømmelse, klimamoral og magt, men dens lange faglige udredninger gør den mindre skarp, end den kunne have været, skriver Lone Kühlmann.

Terræn

Forfatter: Jesper Stein

Forlag: Politikens Forlag

Udkom d. 11. juni 2026.

Det er en meget mærkelig roman, Jesper Stein har skrevet. Jeg kan i hvert fald ikke finde ud af, om der er tale om ualmindelig onskabsfuld satire, eller om jeg bare skal opfatte

det som et socialrealistisk portræt af de kreative klasser.

Måske er vi ude i begge dele. Et ondskabsfuldt satirisk portræt af de kreative klasser. Klimaangst spiller en stor rolle, hierarkiet mellem mennesker en endnu større, og hykleriet den allerstørste.

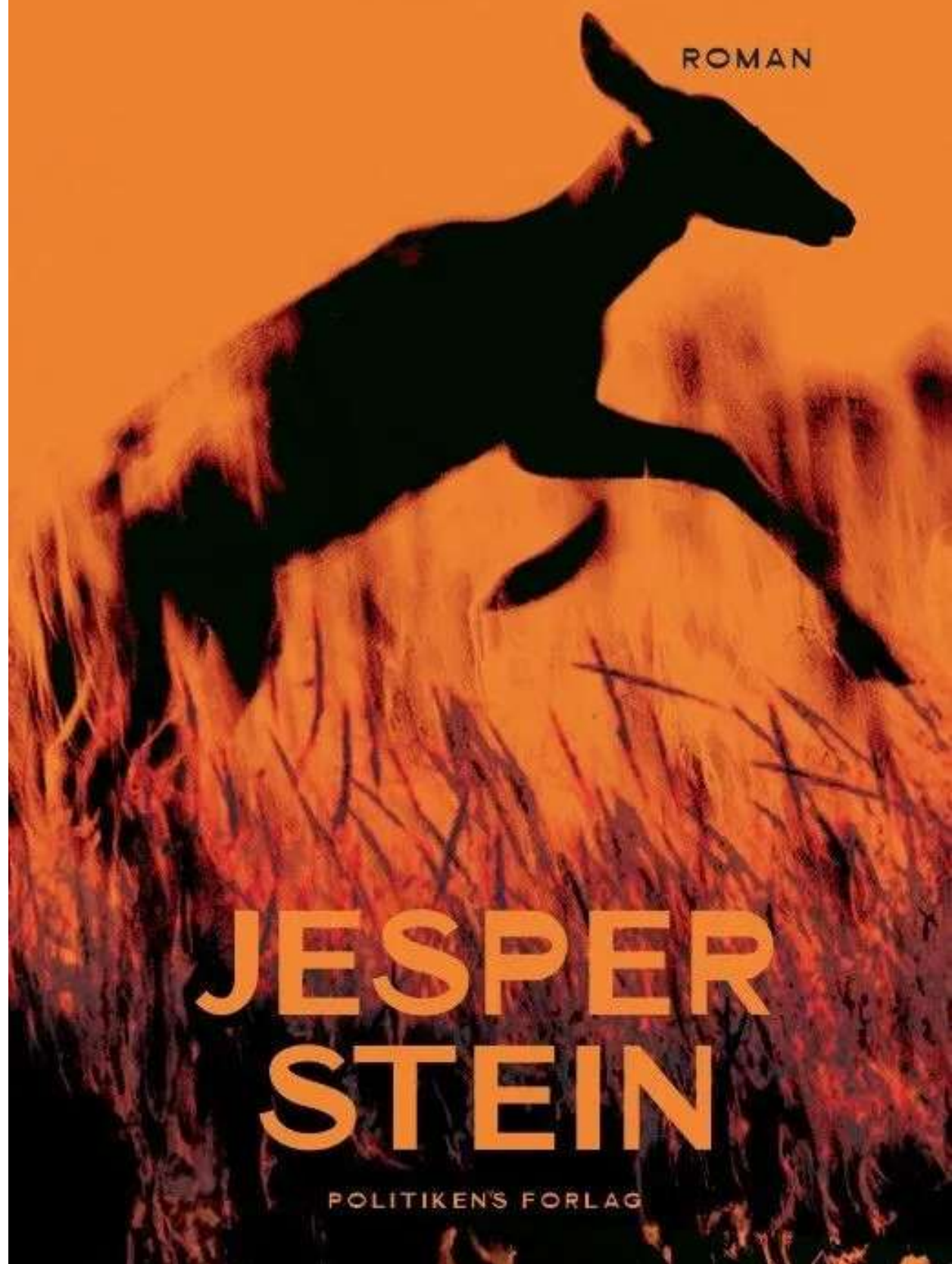
Kåre har selvfølgelig Klitgaardens eneste dobbeltværelse; Kronprinsens værelse. Det støder op til Kaspars mindre Prinsens værelse, og når Kasper vender og drejer sig søvnløs, kan han ikke undgå at høre Kåres seksuelle udskejelser med studinen lige bag væggen

Scenen er sat i et lukket rum, hvor hovedpersonerne er lukket inde med hinanden, som i en klassisk engelsk kriminalroman. Det lukkede rum udgøres her af Klitgaarden, den gamle kongelige sommervilla i Skagen, som siden 2000 har fungeret som refugium for forskere og kunstnere.

Handlingen foregår om sommeren, og mærkeligt nok er der ledige værelser, de er ellers meget eftertragtede, når man kan kombinere arbejde med et ophold i fashionable Skagen.

TERRÆN

ROMAN

JESPER
STEIN

POLITIKENS FORLAG

Måske har Jesper Stein erkendt, at der er karakterer nok at holde rede på allerede nu. I hvert fald savnede jeg som læser en af de hjælpsomme lister over medvirkende, der var så typiske i de engelske krimier. Jeg var tre fjerdedele gennem romanen, før jeg kunne holde rede i personerne, uden at måtte slå tilbage for at huske, hvem de var.

Et andet benspænd er, at det er meget svært at holde af fortælleren Kaspar, som fremstår som et temmelig selvmedlidende skvat. Han har haft et sammenbrud, hans familie er gået i opløsning, og hans forlag har sendt ham til Klitgaarden for at få styr på den svære toer, efter moderat succes med debutromanen – om sammenbruddet.

I hvert fald ved de andre gæster på Klitgaarden, hvem han er, selv om de fleste er fra universitetsverdenen, suppleret af en billedkunstner og en anerkendt journalist. Romanen (i bogen her) har også fået ham med i både radio, tv, debatter og biblioteksforedrag. Han er ikke berømt, men kendt i det miljø.

Berømmelse er uden sammenligning den stærkeste valuta i romanen ligesom den er i virkeligheden. Og det lysende midtpunkt er den Danmarksberømte professor Kåre, som går viralt, hver gang han deler ud af sin Gajolvisdom på Instagram. Denne Kåre sidder på toppen af den akademiske pyramide og på ufatteligt mange forskningspenge. Han har boet hos urfolk, ved alt om klodens undergang, kan skyde med bue og pil, og siger alle de rigtige ting om køn og klima.

Hvide mænds privilegier er historie, kloden står foran et sammenbrud, men vi skal nok finde løsninger på det sande og rigtige samarbejde i fremtiden. Vi skal ikke afsky de rige, men lede dem til at bidrage til de rigtige dagsordener.

Det virkeligt frygtelige ved Kåre er så, at han er så karismatisk. Han er venlig, nærmest kærlig overfor dem allesammen. Han suger alles opmærksomhed til sig. Alle blegner i sammenligning med ham, og alle drages mod ham og kæmper for at få hans opmærksomhed. Kvinder er totalt til fals. Og han har da også rutinemæssigt en affære med sin 20 år yngre studerende. Der er ikke noget #metoo her. Hun stiller sig mere end villigt til rådighed. Så længe det varer.

Hun mister dog sit gode humør, da det går op for hende, at Kåres kone er på vej til Klitgaarden.

Kåre har selvfølgelig Klitgaardens eneste dobbeltværelse; Kronprinsens *værelse*. Det støder op til Kaspars mindre *Prinsens værelse*, og når Kasper vender og drejer sig søvnløs, kan han ikke undgå at høre Kåres seksuelle udskejelser med studinen lige bag væggen. "Mærk pikken," brøler professoren. Man fristes til at skrive rutinemæssigt. Nat efter nat.

Kaspar ser det hele i forbitret misundelse, men overgiver sig fuldkommen, da Kåre udvælger ham til en stærk bromance. Kåre har opdaget, at Kaspar kan noget med ord, han kan være Kåres Saxo, når fremtidsvisionen skal skrives. Altså Kåres fremtidshistorie.

Det er meget svært ikke at tænke på brødrene Willerslev, når man læser *Terræn*. Man kan selv vælge hvem. Selv om Jesper Stein henkastet refererer til dem, som nogle af de kæmpestjerner, som Kaspar er så misundelig på. Som for at narre fjenden. Eller gøre grin med fjenden.

Kill your darlings, Jesper Stein

Jesper Stein var journalist inden han blev fuldtidsforfatter, og som enhver journalist ved, er det mest ondskabsfulde, man kan gøre mod sine medmennesker er at citere dem ordret. Vi lyder alle sammen som idioter, hvis man lytter længe nok!

I *Terræn* retter Jesper Stein blikket mod den akademiske elite, hvor berømmelse er den stærkeste valuta, og karisma kan være den største magtfaktor. Foto: pressebillede

Her går det værst udover Kåre. Men også over læseren. Forfatteren har tydeligvis researchet meget grundigt inden for klimaforskning, men han forsynder sig mod en anden væsentlig journalistisk dyd. "Kill your darlings." Der er alt for mange ord i den roman, og alt for mange og alt for lange passager med klimafagsprog, hvor uindviede ikke har en chance for at blive indviet, men meget stor risiko for at kede sig ihjel.

Det er synd, for der er flere anslag til en underholdende samtidsskildring af den akademiske middelklasse. Og den økonomiske overklasse. For de er naturligvis også i kredsløb omkring Kåre.

Romanens afgørende scene udspiller sig på Klitgaardens modpol, rigmændenes legeplads Ruths Hotel, hvor man spiser østers og kaviar, og giver *pagne* til hele bordet. Klitgaarden, kongevillaen syd for Skagen, hvor de kloge holder til, og Ruths Hotel centrum for Gl. Skagen, eller Højen som det hedder lokalt, hvor de rige hører hjemme.

På Ruths kan alle komme, hvis de har penge nok, men på Klitgaarden skal man inviteres. Man skal være i Kåres vægtsklasse for at føle sig naturligt hjemme begge steder. Det er Kaspar ikke. Han ser klart Kåres hulhed. Men han frygter sin egen.

Forfatteren **Jesper Stein** takker til slut en række mennesker for deres støtte. Flere af Klitgaardens medarbejdere ved navn efterfulgt af "og resten af det søde personale på refugiet." Det må være romanens Kåre, der har skrevet den taksigelse.

Dagens udvalgte

Jesper Stein

Lone Kühlmann

Politikens Forlag

LONE KÜHLMANN

Lone Kühlmann er journalist og forfatter. Hun har bestredet en række tillidsposter, bl.a. som formand for TV2Danmark 1995-99.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland